

P A S S P O R T
H E R G B E N E T

Al nostru este cerul

„O CARTE MINUNATĂ. EXTREM DE EMOȚIONANTĂ
ȘI CU TOTUL REMARABILĂ.”
(LUCY DIAMOND)

„INCREDIBILĂ, COPLEȘITOARE ȘI PLINĂ DE SPERANȚĂ.”
(RACHAEL LUCAS)

luke allnutt

AL NOSTRU ESTE CERUL

Luke Allnutt

FRAGMENTE DIN CARTE

P A S S P O R T
H E R G B E N E T

WE OWN THE SKY
Copyright © Luke Allnutt 2018

Copyright © 2018 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Elemente copertă: © Olga | Nikolay Grigoryev | Adobe®
Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALLNUTT, LUKE

Al nostru este cerul / Luke Allnutt ; trad.: Cristina Nemerovschi. - București : Editura Herg Benet, 2018
ISBN 978-606-763-180-7

I. Nemerovschi, Cristina (trad.)

821.111

Tipărit la ArtPrint

luke allnutt
Al nostru
este cerul

Traducere din limba engleză de
CRISTINA NEMEROVSKI

P A S S P O R T
H E R G B E N E T

2018

Pentru Markéta, Tommy și Danny

PARTEA ÎNTÂI

1.

OBIȘNUIA SĂ CITEASCĂ ÎNTR-UN RITM frenetic, înainte să plece. Pe scaunul ei preferat, cu spătarul dur; în pat, tolănită pe un morman de perne. Curând, cărțile începuseră să cadă de pe noptieră și să se împrăștie pe podea, umplând-o. Prefera cărți polițiste scrise de autori străini, și își croia cu încrâncenare drumul prin ele, cu buzele strânse cu severitate și cu fața imobilă.

Uneori, mă trezeam în toiul nopții și vedeam veioza încă aprinsă: Anna, o siluetă nemișcată, rigidă, stătea cu spatele drept, așa cum fusese dintotdeauna obișnuită. Nu observa că m-am trezit, chiar dacă mă întorceam cu fața spre ea, ci continua să-și țină privirea mai departe captivă în filele cărții, dând cu înfrigurare paginile, ca și cum ar fi învățat pentru un examen.

Mai întâi au fost previzibilii autori scandinavi – Henning Mankell, Stieg Larsson –, dar apoi a mers mai departe: literatură noir din Germania anilor '40 sau o serie thailandeză a cărei acțiune se petrecea în Phuket-ul anilor '60. La început, copertile îmi erau familiare – fonturi ușor de recunoscut și design-ul unor edituri cunoscute –, dar curând au devenit mai degrabă esoterice, cu alt gen de litere și cotor, totul străin.

Apoi, într-o zi, dusă a fost.

Nu am idee unde sunt acum acele cărți. Le-am tot

căutat de atunci, să văd dacă nu cumva s-a strecurat vreuna pe rafturile mele, dar n-am găsit. Bănuiesc că le-a luat pe toate cu ea, împachetate într-una din cutiile ei, vârâte apoi într-o valiză multicoloră.

Zilele de după plecarea ei sunt învăluite în ceață deasă. Îmi amintesc felul în care mă anesteziam. Draperiile trase și votcă simplă, pe stomacul gol. O liniște tulburătoare, așa cum se liniștesc păsările înainte de eclipsă. Mai țin minte cum stăteam pe fotoliu și mă holbam la un pahar din cristal, întrebându-mă dacă degetele de votcă se măsoară orizontal sau vertical.

Era un soi de curent rece care străbătea atmosfera din casă. Intra pe sub uși, prin crăpăturile pereților. Cred că știam de unde vine. Dar nu mă puteam duce acolo. Nu puteam merge sus. Pentru că nu mai era casa noastră. Acele camere nu mai existau, ca și cum niște adulți păzitori de secrete le-ar fi declarat de neatins. Așa că am rămas jos, în casa aia moartă și veche, cu vântul suflându-mi în ceafă. Ei nu mai erau, iar tăcerea sângera peste toate lucrurile de acolo.

Ah, sunt convins că i-ar plăcea la nebunie să mă vadă acum, ascuns într-un separeu obscur al unui bar pe jumătate gol – doar eu, un televizor care pâlâie și un tip care se preface că e surdo-mut, încercând să vândă brelocuri cu personaje din desene animate care strălucesc pe întuneric. Ușa pub-ului are o gaură, ca și cum cineva i-a dat un șut, și prin gaura aia pot vedea câțiva adolescenți care pierd vremea în parcare, fumând.

„Ți-am spus eu.“

Nu ar spune-o cu voce tare – avea prea mult stil pentru asta –, dar ai putea totuși s-o citești în expresia feței ei, în acea ridicare a sprâncenelor aproape imperceptibilă, în zâmbetul ce stă să-i apară pe buze.

Anna crezuse mereu despre mine că sunt cam necioplit, ca și cum n-aș fi putut să mă lecuiesc niciodată de proastele mele obiceiuri. Îmi amintesc ce a spus când i-am povestit că tata obișnuia să-și petreacă după-amiezile de sâmbătă la pariuri. Zâmbetul ei snob părusese un amuzament politicos. Pentru că nimeni din familia ei nu intrase vreodată nici măcar într-un pub. Nici măcar de Crăciun?, am întrebat-o o dată. Nu, zisese ea. Poate că beau un pahar de sherry după prânz, dar nu mai mult de atât. Sunau din clopoței, așa se distrau, în loc să bea. Sunau din nenorociții ăia de clopoței.

Acum e întuneric și nu-mi amintesc când a dispărut soarele de pe cer. Cineva turează o mașină afară și farurile mătură pub-ul, ca și cum ar fi o razie a poliției. Mă duc până la bar și mai comand o bere la halbă. Câțiva ochi se întorc spre mine, dar nu răspund privirilor.

Un pescar îndesat stă pe un scaun înalt, cu fața spre ușă, și spune un banc rasist și misogyn. E despre o femeie care are o aventură și despre smulgerea părului pubian și îmi amintesc că am mai auzit bancul ăsta o dată, după școală, pe o alee din estul Londrei, unde oamenii aruncau reviste porno și doze goale de Cola. Pescarul râde când spune poanta, însă barmanița rămâne tăcută, se întoarce cu spatele la ei. Pe perețele din spatele barului sunt înrămate tăieturi din ziarele apărute a doua zi după atentatul din 11 septembrie.

— Patru și zece face, dragule, îmi spune, punând berea pe tejghea.

Îmi tremură mâinile când caut prin buzunare, iar mărunțișul îmi cade pe jos.

— Scuze, îi zic. Mi-au înghețat mâinile.

— Știu, e frig ca naiba afară, spune ea. Lasă-mă pe mine.

Adună monezile din palma mea, de parcă aș fi un pensionar sclerosat care nu mai știe să socotească.

— Gata. Patru lire și zece penny.

— Mulțumesc, îi spun ușor rușinat, iar ea zâmbește.

Are o figură amabilă, genul pe care nu o vezi prea des în astfel de locuri.

Când se apleacă să despacheteze mașina de spălat vase, iau o înghițitură sănătoasă de votcă din sticluța plată pe care o port în buzunar. E mai ușor așa decât să comand câte un shot la fiecare halbă. Te iau la ochi ca și cum ai fi bețiv.

Mă întorc la masă și observ o tânără care stă la capătul îndepărtat al barului. Mă prefac că am de lucru cu telefonul, dar de fapt trag cu ochiul la ea. Mai înainte, stătea cu un tip, unul dintre prietenii pescarului, dar acum tipul a dispărut, s-a cărat în rabla scârțâitoare cu care venise. Femeia arată ca și cum s-a îmbrăcat pentru ieșit în oraș, cu o fustă scurtă, un top minuscul și lucios, ochii conturați cu negru.

Mă uit spre barmaniță și, când văd că nu e atentă, mai iau o înghițitură de votcă. Încep să simt căldura familiară, liniștea aceea tristă care vine după ce bei. Trag cu ochiul și spre tânăra de la bar. A trecut pe shot-uri, momentan, și strigă la barmaniță, care presupun că e prietena ei. În timp ce râde zgomotos, aproape se răstoarnă cu scaunul fără spătar pe care stă. Se repliază în ultimul moment și își regăsește echilibrul.

O să mă duc la ea în curând. Doar câteva pahare, și o să mă duc.

Îmi arunc un ochi pe Facebook, îngustându-mi pleoapele ca să pot vedea mai bine ecranul. Profilul meu e neinteresant, fără poze, doar silueta unui bărbat, și niciodată nu dau like, nu comentez, nu urez nimănui *La mulți ani*, și cu toate astea sunt acolo în fiecare zi, dau scroll, apreciez, dau scroll, judec, mici ferestre înghețate prin care privesc în viețile unor oameni pe care nu-i mai cunosc, cu toate răsăriturile și apusurile, cu excursiile lor pe care le fac pe

bicicletă la munte, fluxul nesfârșit de poze de pe Instagram cu Pad Thai și pâine prăjită cu avocado, suficiența de neînțeleș pentru mine dată de o cină cu sushi.

Trag aer adânc în piept, mai beau din bere și din votcă. Mi-e milă de ei. Toți ahtiații după tragedie, cu steagurile tricolore și curcubeiele, care își schimbă poza de profil în funcție de evenimentul față de care se presupune că ar trebui să simțim compasiune astăzi – refugiații, victimele unui atentat terorist dintr-un loc uitat de Dumnezeu – și toate hashtag-urile lor sau postările pline de suflet despre a dăruii, la care se simt îndreptățiți doar pentru că au pus o cărămidă la construirea unei școli din Africa în anul lor liber dintre liceu și facultate sau pentru că au pupat mâna maronie a unui cerșetor cu gurile lor curate ca lacrima.

Facebook-ul este doza mea zilnică de atracție și ură, dar nu mă pot opri, nu pot sta departe de el. O tipă care mi-a fost colegă în gimnaziu e acum în New York și postează fotografii alb negru cu un hipster care cântă la chitară în Brooklyn, un pahar de cocktail minuțios așezat lângă un ghid Time Out. În lunile care au trecut, i-am urmărit online căsnicia destrămându-i-se: fețele abătute și emoticoanele triste („cf, iub? :X“), lamentările publice împotriva soțului ei care a fugit cu una de 18 ani, turma de oameni care dădeau like-uri și mesaje de încurajare („ești o femeie puternică, o să treci peste asta :X :X“, „ți-e mai bine singură, ai grijă de fetițele tale frumoase“).

Îmi schimb poziția de la masa unde stau, ca să o pot privi mai bine pe tipa așezată la bar. A cerut încă o băutură și acum e aplecată, râzând tare și uitându-se la un filmuleț pe telefon, arătând cu degetul la ceva aparent amuzant de acolo, încercând să-i atragă atenția barmaniței.

Uneori, mă forțez să mă uit la fotografiile cu copiii altora. Este, presupun, la fel ca nevoia aia acaparatoare de a

desprinde o coajă abia formată pe o rană, înainte să ajungă la culoarea maroniu închis. Noile fotografii apărute sunt de fiecare dată ca o lovitură în stomac: copiii cu câte un dinte de lapte lipsă, în prima lor zi de școală, cu ghiozdane și pulovere prea mari pentru ei; vacanțele lor pe plajă, cu castele de nisip, înconjurate de șanțuri cu apă, și înghețată răsturnată din greșeală pe nisip. Papuci de adulți și papuci de copii, aliniați lângă cearșaful de plajă.

Mamele sunt partea cea mai rea. Oh, acele mame de pe Facebook. Felul în care vorbesc, ca și cum ele au inventat maternitatea, ca și cum ele au inventat nenorocitul ăla de uter. „Cea mai importantă meserie din lume“, își repetă mereu ca o mantră, în timp ce renunță la cariere, la visuri, amăgindu-se că sunt diferite de propriile lor mame din provincie doar pentru că ele mănâncă quinoa și rodii, și își poartă părul împletit în codițe spic, și au pagină pe Pinterest cu sfaturi despre cum să ții în frâu copiii neastâmpărați sub 5 ani.

Merg până la bar și mă apropii de femeia beată. Îi zâmbesc, iar ea cască ochii la mine, examinându-mă din cap până-n picioare, dar fără să zâmbească înapoi.

— Vrei să bei ceva?, o întreb, degajat, ca și cum ne-am cunoaște deja.

În ochii ei care lucesc se aprinde o scânteie de mirare. Se chinuie să-și îndrepte spatele pe scaun și nu mai e răsturnată peste bar, ca mai devreme.

— Rom și cola, zice, și pare acum ceva mai arogantă, în timp ce se întoarce cu spatele la mine și-și aprinde o țigară.

Cât comand băuturile, se preface interesată de ceva pe telefon. Îi pot vedea ecranul și de fapt nu face nimic decât să penduleze cu degetul între aplicații și mesaje.

— Sunt Rob, apropo, spun.

— Charlie. Însă toți îmi spun Charls.

— Ești de pe aici?, o întreb.

— Camborne, născută și crescută, zice, întorcându-se pe scaun cu fața spre mine. Dar stau aici la soră-mea.

Ochii ei sunt iscoditori, ca niște limbi de șopârlă, stăruie asupra mea când crede că nu o observ. Știu de pe acum că vom ajunge în pat împreună.

— Probabil că n-ai auzit până acum de Camborne, așa e?

— Un oraș cunoscut pentru exploatarea minieră, parcă, nu?

— Mda. Dar minele s-au închis, spune. Taică-miu a lucrat la South Crofty. Tu?

— Din Londra.

— Londra... Drăguț.

— Cunoști orașul?

— Am fost o dată sau de două ori, zice ea, uitându-se spre celălalt capăt al barului, trăgând adânc din țigară.

Are un accent de Cornish, pronunță R-urile moale și lung. E mai tânără decât am crezut, în jur de 25 de ani, cu părul roșcat castaniu și cu trăsături blânde, copilărești. E ceva ciudat la ea, ceva greu de definit, care n-are legătură cu băutura sau cu machiajul care i s-a întins în jurul ochilor. Aranjată, puțin beată, pare nepotrivită pentru The Smugglers, ca și cum tocmai ar fi fugit de la o nuntă și ar fi ajuns în locul ăsta din greșeală.

— Deci ești pe aici în vacanță?, întrebă.

— Ceva de genu'.

— Și-ți place Tintagel?, vrea să știe.

— De abia am ajuns astăzi. O să merg mâine la castel. Stau în hotelul de alături.

— Pentru prima dată pe aici?

— Da.

E o minciună, dar nu-i pot povesti despre prima dată

când am mai fost.

Toți trei, la sfârșitul unei veri ploioase, tipic britanice, înfוליți bine pentru a înfrunta vântul și ploaia, cu câte un hanorac peste pantalonii scurți. Îmi amintesc cum Jack a luat-o la fugă pe iarbă înspre parcare și cât de speriată era Anna – „dă mâna, Jack, ține-te de mână“ – să nu se apropie prea mult de margine. Îmi amintesc cum am urcat pe poteca abruptă până în vârful muntelui și acolo, ca din senin, s-a schimbat dintr-o dată vremea. Ploaia s-a oprit, norii s-au depărtat și a ieșit curcubeul.

„Curcubeu, curcubeu!“, țipase Jack, țopăind de pe un picior pe altul, în timp ce frunzele dansau în jurul lui ca niște spiriduși. Apoi, ca și cum brusc l-ar fi atins ceva, sau ca și cum cineva i-ar fi șoptit un secret la ureche, s-a oprit și a stat nemișcat, uitându-se în sus la coloana de lumină care despărțea norii, pe cerul albastru, unde paleta de culori se estompa.

— Ești ok?

— Ce? Da, sunt, îi răspund și mai iau o înghițitură din halbă.

— Eras cu gândul departe.

— Oh, îmi pare rău.

Nu zice nimic. Bea jumătate din romul cu cola și apoi agită gheața rămasă în pahar.

— E ok pe aici, zice într-un final, ca și cum nu s-ar adresa cuiva anume. Am job-ul în sat, într-unul dintre magazinele de suveniruri. Prietena mea lucrează aici.

Arată spre barmaniță, cea cu fața amabilă.

— Este un pub drăguț.

— Da, merge, zice ea. E mai ca lumea în weekend, iar marțea e seară de karaoke.

— Cânti?

Pufnește ușor pe nas.

— Am făcut-o o dată, nu se va mai întâmpla.

— Păcat, mi-ar fi plăcut să fiu în public, spun și îi susțin privirea.

Îmi zâmbește înapoi, apoi, brusc devenită timidă, își desprinde ochii din ai mei și privește în altă parte.

— Încă o băutură? Aceași?, o întreb.

— Ai golit-o pe aia pe care o ții ascunsă?, mă întrebă și îmi atinge plosca plină cu votcă, prin jachetă.

Sunt enervat că m-a observat și, chiar când mă gândesc ce să-i răspund, îmi atinge cu blândețe brațul.

— Nu erai foarte subtil, știi?

Își privește încheietura de parcă ar vrea să afle cât e ceasul, apoi își dă seama că nu poartă unul și verifică telefonul.

— Bine, hai. Ultima, spune ea, apoi încearcă să se dea jos de pe scaunul înalt, bălăngănindu-se, cu fusta ei prea scurtă.

O urmăresc mergând spre toaletă – mă anunță exact unde merge, nonșalantă – și pot vedea marginea dresului pe sub fustă, și la fel și roșeața coapselor apăsate pe scaun.

Când se întoarce, miroase a parfum. Și-a dres machiajul și și-a prins părul la spate. Cerem shot-uri și le dăm pe gât, alternându-le cu votca din sticla mea secretă din care bem acum amândoi, și îmi arată clipuri hairoase cu câini pe YouTube, pentru că ai ei cresc câini de rasă, apoi îmi arată oameni care se bat, fiindcă unul din amicii ei din Camborne a fost boxer, dar acum e în închisoare, pentru că a atacat pe cineva.

Apoi îmi ridic privirea și totul e încețoșat, luminile încă mai sunt aprinse și un CD merge cu întreruperi, de parcă ar fi zgâriat, și am senzația că aud undeva și zgomotul unui aspirator. Mă întreb dacă nu cumva am ațipit, dar Charlie e tot lângă mine și acum văd că bem votcă cu Red Bull. Mă uit la ea, și femeia râde cu ochii umezi specifici bețivilor,

apoi face un semn spre amica ei, barmanița, care dă cu aspiratorul pe mocheta din bar.

Pe urmă plecăm, dar mai înainte joacă un pic de teatru, spunând că ar trebui să mergă acasă, dar la numai câteva minute după asta ne ținem de braț și urcăm pe High Street, spre micul apartament unde locuiește, deasupra magazinului de cadouri unde și lucrează. Alunecă pe scări, iar când ajungem în fața intrării mă privește cu buzele în formă de inimă, și simt o urmă de dorință, așa că o trag spre mine și ne sărutăm. Îmi bag mâna sub fusta ei.

După ce terminăm, stăm întinși pe salteaua de pe podea, fără să ne privim în ochi. Îmi țin capul îngropat în gâtul ei. După ce stăm îmbrățișați o perioadă care mi se pare de ajuns pentru a nu părea nepoliticos, pornesc pe hol în căutarea băii. Bâjbâi după un întrerupător, să aprind lumina, dar descopăr că nu e baia, e o cameră de copil. Camera lui Charlie era aproape goală, fără mobilă, însă dormitorul ăsta mic pare ca desprins dintr-un showroom. O lustră în formă de avion, oglindindu-se într-un tablou uriaș de pe perete. Cutii pline cu jucării, atent așezate. Un birou plin cu creioane colorate și foi de hârtie. Apoi, prinse pe un perete, diplome și premii pentru fotbal, judo și alte modalități de a fi un superstar în timpul școlii.

Lângă pat este o veioză și nu mă pot abține să nu o aprind. Vad cum aruncă lună și stele albastre pe tavan. Mă îndrept spre fereastră, trăgând în piept mirosul de balsam de rufe și de șampon pentru copii. Într-un colț, observ o torță galbenă, din care avusese și Jack cândva. O apuc în mâini, pipăi plasticul rigid, cauciucul dens, obiectul făcut pentru mâini tinere și neîndemânaticе.

— Bună, zice Charlie.

Mă sperie și sar din loc. Are un ton puțin mai dur, dar nu neapărat întrebător.

— Scu... scuze, mă bâlbâi eu, dintr-o dată simțindu-mă treaz, iar mâinile începând să-mi tremure. Căutam baia.

Se uită spre mâinile mele și îmi dau seama că încă mai țin torța.

— Băiețelul meu, spune, iar lumina veiozei îi aruncă luna pe chip. Stă la sora mea în seara asta, de-aia am apucat să ies în oraș.

Îndreaptă creioanele și hârtia de pe birou, aliniindu-le cu marginea biroului.

— Tocmai am reamenajat camera. A trebuit să vând multe din chestiile mele ca să plătesc decoratorii, dar arată drăguț, nu crezi?

— E minunată, spun, pentru că așa și este.

Charlie îmi zâmbește și stăm nemișcați o vreme, privind stelele albastre care dansează pe tavan.

Știu că vrea să mă întrebe ceva. Dacă am copii, dacă îmi plac, dar nu vreau să răspund, așa că prefer să o sărut. Încă mai simt gustul de votcă și țigări. Nu cred că e în largul ei sărutându-mă aici, în camera copilului. Se desprinde de mine, îmi ia torța din mână și o pune la loc pe raft. Stinge veioza și mă conduce afară din încăpere.

Înapoi, pe saltea, mă sărută ușor pe gât, așa cum ai săruta un copil de noapte bună, apoi se întoarce cu spatele și adoarme. E răcoare în cameră, iar ea e dezbrăcată, așa că mă întind și o învelesc. Îmi amintește de Jack. *Somn ușor, vise plăcute, puricii să te sărute.*

Beau alcoolul care mi-a mai rămas în ploscă, apoi rămân culcat pe spate în lumina palidă, ascultând respirația ei.

2.

DIMINEAȚA E FRIG, DAR SOARE, și o pornesc pe jos, trec de parcare, de magazinul de suveniruri Magic Merlin, de tăblițele care fac reclamă pentru vizitatorii Regelui Arthur și la ceaiurile două la preț de unul. Cu echipamentul prins în spate, mă cațăr pe o potecă pietruită care leagă țărmlul de insulă. În dreapta mea, e iarbă plină de noroi, alunecoasă, care duce până la marginea stâncii. Din loc în loc, văd mușuroaie de cârtițe și oaze mici de nisip.

Nu am dormit la Charlie. Începuse să se foiască atunci când m-am ridicat eu să plec, și mi-am imaginat-o cu ochii semi-închiși, așteptând să audă zgomotul făcut de yală când se închide ușa în urma mea. Camera de hotel era aproape. Pentru unii o fi părând ciudat să stau la hotel când casa mea nu era prea departe, dar uneori voiam să beau fără să-mi fac griji că trebuie să ajung acasă.

Urc pe poteca pietruită, iar capul îmi pocnește. În gură simt gust de Red Bull. Urc încet pe măsură ce panta devine tot mai abruptă, o iau pe treptele de lemn dinspre ruine, iar geanta cu aparatul de fotografiat îmi atârână grea pe umăr. Aproape de marginea stâncii, pot simți picuri de apă venind dinspre mare, așa că mă opresc să îmi trag sufletul și să observ marea, care înaintează pe mal și șterge nemiloasă castelele de nisip construite acolo.

Urc mai departe pe deal, până în locul de observație.

Nu sunt turiști astăzi, doar vântul și țipetele pescărușilor. Gălesc o porțiune plată de pământ și îmi fixează trepiedul. Pun câteva pietre la picioarele lui, pentru stabilitate. Apoi atașez aparatul, după ce umblu și la lentile.

Condițiile sunt ideale. Marea, nisipul și iarba au culori atât de vii, încât par aproape ireale. În lumina dimineții, arată precum un curcubeu desenat de un copil. Cu spatele la mare, observ curbura dealurilor, cum coboară domol spre vale, orașul cu acoperișuri roșii și maronii. E un loc care îți creează atât de multe senzații. De aici, de sus, ai impresia că poți întinde mâna și mângâia dealurile, îi poți simți toate denivelările, ca și cum ai citi în braille.

Vântul se întetește, așa că trebuie să mă apuc de lucru. Încerc să cuprind întreaga panoramă, mai întâi în partea de nord, apoi învârt discul trepiedului, oprind din când în când pentru a obține instantanee, până ce am fotografiat tot peisajul și m-am rotit la 360 de grade.

Când zumzetul aparatului se oprește, verific ecranul LCD ca să mă asigur că toate imaginile sunt acolo, apoi îmi împachetez echipamentul și cobor până la parcare pe unde am trecut mai devreme.

SFÂRȘIT
FRAGMENTE DIN CARTE

O POVESTE DESPRE IUBIRE, PIERDERE ȘI REGĂSIREA SPERANȚEI.

Rob Coates are o viață de invidiat. O are alături pe Anna, soția lui incredibilă, și mai ales pe cea mai prețioasă ființă, fiul lor, Jack, care transformă fiecare zi într-o aventură extraordinară. Rob simte că a câștigat potul cel mare la loteria vieții. Până într-o zi în care totul se schimbă – Anna e convinsă că se întâmplă ceva cu Jack.

Atunci când familia ajunge să se confrunte cu o boală devastatoare, lumea lui Rob începe să se destrame. Rămânând brusc singur, caută consolare în fotografierea zgârie-norilor și stâncile pe care el și Jack obișnuiau să se plimbe. Acum, trece ca un somnambul prin toate zilele sale, incapabil să sară prăpastia care-l desparte de soția lui, de fiul său și de viața în sine. Dar e hotărât să se împace cu ce s-a întâmplat și să găsească drumul spre iertare.

„Al nostru este cerul“ îi va atinge pe toți cei care au suferit o pierdere sau au trăit o iubire adevărată, imensă. Luke Allnutt ne spune că drumul de la speranță la disperare și înapoi nu e niciodată simplu, dar, chiar și așa, fiecare inimă sfărâmată poate învăța să bată din nou.

WWW.HERGENETRO

ISBN 978-606-763-180-7

9 786067 631807 >